

UNES VACANCES DE PRIMERA

"Als meus amics del Terrat"

Text: JOAQUIM CARBO
Il·lustració: MONTSE TOBELLA

A mitjans de setembre ja ha tornat tothom. I el dia quinze, a l'hora en punt, amb els llibres a la bossa, es retroben tots els companys del curs anterior, morenets i amb ganes d'explicar-se com han passat l'estiu. N'hi ha un parell de nous que obren els ulls i paren les orelles, sense dir res, però que aviat seran de la colla: només cal que els agradi jugar!

Tots diuen que s'ho han passat molt bé i que els sap molt de greu que el curs comenci tan aviat, perquè no hi ha res com les vacances. I expliquen grandeses, meravelles i delicioses catàstrofes. S'ensenyen fotografies, exhibeixen objectes i comenten paisatges.

N'hi ha uns que expliquen que han estat a l'apartament d'un poble de la costa preciós, però que els ha costat arribar cada dia a la platja pels embussos dels camins, massa plens de cotxes. I, encara, que alguns dies no es van poder banyar perquè s'havia escapat d'un circ una aranya verinosa que sentia una predilecció especial pel tou de la cama dels banyistes.

Uns que van anar a muntanya, tampoc no es van poder banyar al riu perquè la poca aigua que portava era de color vermell per culpa dels residus d'una fàbrica. El moment més emocionant va ser quan els bombers els van evacuar de la urbanització per un incendi forestal.

N'hi ha uns que van fer una sortida cap als països nòrdics, tot i que tal com està la pesseta, això surt molt car encara que hi vagis amb la caravana. I els va ploure cada dia. La boira no deixava veure un ruc a tres passes.

Un que va anar amb la família al Marroc es va atrevir a beure l'aigua que venia un aiguader. I, ja fos perquè li va fer fàstic, o perquè el líquid portava microbis, va agafar una diarrea tan forta que el va fer passar una setmana gairebé sencera al llit.

Les anècdotes més divertides surten l'una darrera l'altra: al pare del noi de les ulleres li van robar la cartera en una ciutat estrangera i van perdre dies i dies fent passos per recuperar els documents; ja que els diners havien volat per sempre més; la família de la rosseta panotxa va perdre el gos en un càmping francès; el cotxe de la mare del set-ciències va dir prou quan pujaven una muntanya i no van tenir cap més remei que posar-lo de cara avall i deixar que baixés pel seu compte fins al primer poblè on hi havia un taller; però

llavors no volia frenar; la noia de les trenes i els seus pares van perdre l'avió després d'estar quatre hores bloquejats en una carretera sense poder anar ni amunt ni avall perquè hi havia de passar la volta ciclista; de tornada de visitar un germà que viu a la quinta forca, les maletes del pigallat van volar cap a la Barcelona de Venèçuela; i la família de la fornereta va quedar amb un pam de nas quan, de tornada, va trobar el pis obert i alleugerit de tot el que es podia transportar i tenia cert valor: equip de so, ordinador, microones, televisor i un parell de quadres de Miró que, per fortuna, eren reproduccions.

L'únic que no ha dit ni piu, fins ara, és en Ramon, que té fama de panxacontent. Quan l'acorrallen perquè expliqui el seu anecdotari de catàstrofes divertides, no sap què dir. Quan insisteixen una mica més, parla:

—No sé què dir-vos...

—Digues, digues!

—Doncs, al costat vostre, no puc explicar gran cosa. He viscut com de costum, sense problemes. No he patit embussos, ni m'han robat les maletes, ni he vist cap incendi, ni m'he hagut de vacunar contra les mossegades de serps verinoses... Només em va fiblar un mosquit, i el vaig liquidar a cops d'esprai.

N'hi ha que badallen: això no és fer vacances! Sense aventures, sense risc, sense... Però el panxacontent s'engresca i continua:

—Es pot dir que cada dia he fet el mateix: a primera hora, quan el sol encara no picava massa fort, unes voltes en bicicleta per un circuit tranquil i sense perills, amb el gos estalonant-me, enjogassat; un partidet de tennis i, au!, a remullar-me en una piscina on sempre toco de peus a terra; a l'hora del sol, buscar una ombra i dibuixar una estona abans de llegir un bon llibre d'aventures, assegut en el meu balancí preferit; dinar, migdiada, un altre partidet de tennis, més piscina i, cap al tard, quan comença a bufar aquell ventet tan fi, enlairar l'estel fins a perdre'l de vista... I veure una pel·lícula de trompada seca abans de ficar-me al llit, amb la finestra oberta de bat a bat...

A la majoria se'ls ha fet la boca aigua. Això sí que és fer vacances! I, llavors, el més decidit, li pregunta: on és possible trobar totes aquestes comoditats, en ple estiu, i el panxacontent contesta, tranquil·lament:

—Oh, aquí mateix, al terrat de casa, és clar!